

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

svob. D. M.,

zastoupen Mgr. Miloslavem Jančíkem, advokátem
se sídlem B. Němcové 432, 760 01 Zlín

proti

žalovanému

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky,
se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022, č. j. MO 239855/2022-1304,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022, č. j. MO 239855/2022-1304, a rozhodnutí velitele Vzdušných sil Armády České republiky ze dne 23. 2. 2022, č. j. MO 70962/2022-3031, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce byl jakožto voják z povolání příkazem na místě ze dne 9. 12. 2021, č. příkazového bloku B 0038339, vydaným příslušným služebním orgánem uznán vinným za přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč (dále jen „rozhodnutí o kázeňském přestupku“). Konkrétně se měl žalobce dopustit toho, že „*dne 31. 10. 2021 v 0:38 hod. na zastávce MHD Stodolní v ul. Nádražní v Ostravě fyzicky napadl poškozenou osobu údery pěstí*“ (viz popis skutku dle příkazového bloku).
2. Následně velitel Vzdušných sil Armády České republiky (dále jen „AČR“) obdržel od Vojenské policie ve věci rozhodnutí o kázeňském přestupku podnět datovaný k 10. 2. 2022 k zahájení přezkumného řízení podle § 100 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). V něm je konkrétně uvedeno, že Vojenská policie jednání žalobce prověřuje (resp. dne 9. 11. 2021 byly zahájeny úkony podle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád) s podezřením na spáchání přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Vojenská policie v podnětu konkrétně uvedla, že žalobce měl svým jednáním (kterého se dopustil spol. s des. L. B.) způsobit poškozenému újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní. Zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo nezbytné k tomu, aby s žalobcem mohlo být vedeno trestní řízení (z důvodu aplikace zásady *ne bis in idem*, tedy zásady, že nikdo nemůže být potrestán vícekrát za téže jednání).
3. Velitel Vzdušných sil AČR následně rozhodnutím ze dne 23. 2. 2022, č. j. MO 70962/2022-3031, vydaným ve zkráceném přezkumném řízení podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona a § 98 správního řádu rozhodnutí o kázeňském přestupku zrušil (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Konkrétně v něm potom uvedl, že služební orgán, který dne 9. 12. 2021 vydal rozhodnutí o kázeňském přestupku, nevěděl o tom, že již dne 9. 11. 2021 Vojenská policie v téže věci zahájila úkony trestního řízení. Dále odkázal na skutečnost, kterou Vojenská policie zmínila ve svém podnětu a která nebyla služebnímu orgánu při vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku známa, a sice že poškozený utrpěl újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní. O uvedené skutečnosti vyplývající z podnětu Vojenské policie tudíž není nutné vést dokazování.
4. Žalobce uvedené rozhodnutí napadl odvoláním, které nicméně žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2022, č. j. MO 239855/2022-1304, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“). V něm se plně ztotožnil s důvody, na nichž bylo prvostupňové rozhodnutí založeno.
5. Žalobce se s tímto výsledkem nespokojil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 1. 7. 2022 ke Krajskému soudu v Praze žalobu podle § 65 s. ř. s. Ten usnesením ze dne 29. 7. 2022, č. j. 51 Ad 1/2022-21, věc postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) jako soudu místně příslušnému.

II.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že v posuzované věci nevyšly po vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku najevo žádné nové informace, a proto nebyly dány podmínky pro zrušení uvedeného rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona. Služební orgán vydal rozhodnutí o kázeňském přestupku více než měsíc po spáchání skutku (k tomu došlo dne 31. 10. 2021); ke dni vydání mu tak mohly a měly být známy všechny relevantní skutečnosti vztahující se k případu, a to včetně skutečnosti, že Vojenská policie ve věci provádí úkony trestního řízení a že poškozenému vznikla újma na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní.
7. Zadruhé žalobce namítá, že úvahy žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňují požadavky dle § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí označil právní argumentaci žalobce (odvolatele) za účelovou, přitom ale přesvědčivě nevysvětlil, proč je jím předestřený výklad § 100 odst. 1 přestupkového zákona nesprávný.
8. Zatřetí žalobce především polemizuje s tím, že služební orgán před vydáním rozhodnutí o kázeňském přestupku neměl možnost ověřit, zda v téže věci nejsou prováděny úkony trestního řízení, resp. že neměl povinnost takovou skutečnost zkoumat.
9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 7. 2022 k první žalobní námitce uvedl, že je nepochybné, že po vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku vyšla najevo nová relevantní okolnost; tou je skutečnost, že došlo ke změně právní kvalifikace skutku z přestupku na trestný čin. Zároveň žalovaný odmítl, že by z právních předpisů vyplývala povinnost zkoumat, zda již jiný orgán veřejné moci ve věci nezačal úkony trestního řízení. I pokud by takovou povinnost měl, tak by to nic neměnilo na skutečnosti, že v posuzovaném případě služební orgán v době svého rozhodování uvedenou informaci fakticky neměl k dispozici.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
11. Městský soud shledal, že okolnosti případu odůvodňují vyřízení věci přednostně, mimo pořadí, v jakém napadla, v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. Konkrétně vzal do úvahy, že v posuzovaném případě je na místě co nejrychleji vyřešit otázku, zda může být s žalobcem vedeno trestní řízení. Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl věc vyřídit přednostně; nezabýval se návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, ale ve věci hned rozhodl.
12. Žaloba je důvodná.
13. Městský soud konstatuje, že mezi žalobcem a žalovaným je sporná ta otázka, zda v daném případě vyšly po vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku, který jím byl postižen, jako trestného činu; jinými slovy, zda byly dány podmínky pro zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku v přezkumném řízení pro důvody podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona. Městský soud přitom shledal důvody pro postup podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého [s]oud zruší napadené

rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Konkrétně o věci uvážil následovně:

14. Podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona, *[v]yjdou-li najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu, zruší příslušný správní orgán rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení.*
15. Z uvedeného ustanovení lze abstrahovat tři podmínky pro zrušení rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení, a sice (1) o skutku bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, (2) dodatečně vyjdou najevo skutečnosti, (3) tyto skutečnosti odůvodňují posouzení skutku jako trestného činu.
16. Městský soud předně konstatuje, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo založeno na tom, že se velitel Vzdušných sil AČR dodatečně z podnětu Vojenské policie (1. podmínka) dozvěděl o tom, že poškozený utrpěl újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní (2. podmínka), což je v praxi trestních soudů obvykle hranice pro posouzení tohoto následku jako ublížení na zdraví (porucha zdraví netrvá jen po krátkou dobu – viz § 122 trestního zákoníku), a tedy následně posouzení skutku jakožto trestného činu ublížení na zdraví ve smyslu § 146 trestního zákoníku (3. podmínka). Tento důvod pro postup podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona potom aproboval i žalovaný. Právě tuto skutečnost tedy městský soud vzal za důvod pro vydání napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Naopak v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí (a konečně ani v podnětu Vojenské policie) nebylo nic uvedeno o skutečnostech, které by dodatečně vyšly najevo a které by odůvodňovaly posouzení skutku jako trestného činu výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku; záměr Vojenské policie stíhat žalobce pro podezření z tohoto trestného činu tedy fakticky nebyl důvodem pro zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku.
17. Vedle toho se nicméně mezi žalobcem a žalovaným (a to již v odvolacím řízení, vedle toho ale rovněž v nynějším řízení) rozběhla poněkud mimoběžná polemika o tom, jaké skutečnosti byl povinen služební orgán před vydáním rozhodnutí o kázeňském přestupku zkoumat, resp. jaké skutečnosti mu před vydáním uvedeného rozhodnutí mohly a měly být známy. Konkrétně potom, zda byl tento služební orgán povinen u různých orgánů činných v trestním řízení ověřovat, zda ve věci neprovádějí úkony trestního řízení (prověřování) a zda byl povinen zjistit (resp. mohl a měl zjistit), že žalobce svým protiprávním jednáním poškozenému způsobil újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní. Městský soud nicméně tyto otázky, které se dotýkají výkladu druhé z výše uvedených podmínek pro postup podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona, nepovažuje pro posouzení věci za relevantní.
18. Ke zrušení rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení pro důvody podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona lze totiž přistoupit tehdy, pokud po vydání takového rozhodnutí (resp. poté, co nabyde právní moci) vyjdou najevo další skutečnosti (2. podmínka). Z logiky věci přitom vyplývá, že se mají na mysli skutečnosti, které předtím nebyly známy (to plyne z formulace, že „vyjdou najevo“), a to konkrétně správnímu orgánu, který ve věci rozhodoval. Městský soud je přitom toho názoru, že je v tomto případě třeba uplatnit hledisko subjektivní, tedy posuzovat, zda správní orgán fakticky vědomost o takových skutečnostech v době svého rozhodování měl, nikoliv hledisko objektivní, tedy zda takovou vědomost mohl a měl mít. Městský soud v tomto ohledu spatřuje rozdíl mezi přezkumným řízením vedeným pro důvody podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového

zákona a obecným institutem obnovy řízení z moci úřední pro důvody podle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 3 správního řádu (důvodem pro obnovu řízení je zde to, že *vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které* [správní orgán] (...) *nemohl v původním řízení uplatnit*). V jejím případě správní soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113) dovodily, že pojem „dříve neznámá skutečnost“ je třeba vykládat objektivně. Tento závěr nicméně vyplývá přímo z textace § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť v něm je stanovena podmínka, že takové skutečnosti nemohly být uplatněny v původním řízení.

19. V této souvislosti je na místě dále zdůraznit, že možnost zrušení rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení pro důvody podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona slouží k odstranění překážky v podobě existence předchozího „trestního“ rozhodnutí v případě, že je na místě, aby byl příslušný skutek posouzen jako trestný čin; to s ohledem na zákaz dvojího potrestání za týž skutek (zásada *ne bis in idem* zakotvená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a dále v čl. 4 Protokolu č. 7 k Evropské Úmluvě o ochraně lidských práv, tak jak je vykládán v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva). Uvedené ustanovení má tedy za cíl dát průchod zákonnému postižení skutku a odstranit předchozí rozhodnutí, které takovému postižení brání. V rozporu se smyslem uvedeného ustanovení by tak bylo, pokud by jeho aplikace byla zásadně omezena tím, že by byla možná pouze v případě, že by bylo prokázáno, že orgán projednávající přestupek nijak nepochybil, zjistil skutkový stav v rozsahu, v jakém to bylo v době jeho rozhodování možné apod. V takovém případě by předchozí nezákonnost v postupu správního orgánu zakládala ochranu toho, kdo se dopustil protiprávního činu, před zákonným postihem; to by bylo jednoznačně v rozporu se smyslem a účelem přezkumného řízení. Na tomto závěru nic nemění ani žalobcem namítaná ochrana jeho právní jistoty; v obecné rovině totiž nelze považovat zájem toho, kdo se dopustil protiprávního jednání na tom, aby rozhodnutí, kterým je za toto jednání potrestán, nemohlo být revidováno, za významnější než veřejný zájem na zákonném potrestání takového jednání. To zvláště v případě, že žalobce byl v nyní posuzovaném případě rozhodnutím o kázeňském přestupku potrestán způsobem, který do jeho právní sféry zasahoval jen marginálním způsobem (viz pokuta ve výši 6 000 Kč uložena v řízení na místě). Konečně ochrana právní jistoty je zaručena stanovením lhůt pro zahájení či provedení přezkumného řízení.
20. Městský soud tedy uzavírá, že při postupu podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona je relevantní pouze to hledisko, z jakých skutečností při svém rozhodování správní orgán projednávající přestupek vycházel; nikoliv to, z jakých skutečností tento orgán vycházet mohl a měl, zda dostal své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu), či povinnosti zjistit všechny okolnosti relevantní pro posouzení věci (viz zásada vyšetřovací dle § 50 odst. 3 správního řádu) apod. Takové omezení totiž z uvedeného ustanovení nevyplývá; zákon hovoří pouze o skutečnostech, které *vyjdou najevo*, aniž by specifikoval, že má být bráno do úvahy to, jakým způsobem správní orgány v řízení dostaly svým procesním povinnostem. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že služební orgán, který vydal rozhodnutí o kázeňském přestupku, neměl vědomost o délce léčení újmy na zdraví, kterou žalobce způsobil poškozenému; tato skutečnost tedy byla způsobilá naplnit hypotézu § 100 odst. 1 přestupkového (2. podmínka byla splněna).
21. Městský soud v této souvislosti dále odkazuje na výklad § 100 odst. 1 přestupkového zákona, který podal Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 2. 2021, č. j. 44 A 58/2019-

50. V něm tento soud nejprve vysvětlil zvláštní povahu přezkumného řízení podle uvedeného ustanovení (porovnal jej právě s institutem obnovy řízení dle správního řádu) následovně (bod 23): „Obecně sice platí, že se v přezkumném řízení přezkoumávají pravomocná rozhodnutí, přičemž je přezkumné řízení zaměřeno na posouzení souladu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího procesního postupu s právními předpisy, tedy na právní stránku věci, což v podstatě odlišuje přezkumné řízení od obnovy řízení, která se principiálně vztahuje k nápravě skutkových pochybení. Nicméně zákon o odpovědnosti za přestupky obsahuje speciální právní úpravu přezkumného řízení, která umožňuje na základě nově zjištěných skutečností, tj. i skutkových zjištění, rozhodnutí o přestupku zrušit, a to za podmínky, kdy jsou dány důvody pro rozhodnutí o tomto skutku jako o trestném činu.“ Dále potom s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020-28, konstatoval, že samotné porušení § 3 správního řádu (povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti) ve spojení s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu (tak jak to namítá i žalobce v nyní posuzovaném případě), může být rovněž důvodem pro zrušení rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení pro důvody podle obecných ustanovení § 94 a násl. správního řádu, tedy pro rozpor s právními předpisy. Městský soud k tomu doplňuje, že uvedené dva typy důvodů, pro které může být v přezkumném řízení rozhodnutí o přestupku zrušeno (resp. pro které může být přezkumné řízení vedeno), se vzájemně nevylučují (jak by nepřímo vyplývalo z konstrukce prezentované žalobcem), naopak je možné říci, že se v jistém smyslu doplňují. To konečně vyplývá i z citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze (bod 24). Nutno je ale mít na paměti, že se pro zahájení, resp. provedení přezkumného řízení z různých důvodů (obecných dle správního řádu nebo zvláštních dle § 100 odst. 1 přestupkového zákona) uplatní různé lhůty.

22. Žalobce nicméně svou **první žalobní námitku** formuloval obecněji tak, že po vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly posouzení skutku jakožto trestného činu a tedy nebyly naplněny 2. a 3. podmínka pro postup podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona. Městský soud se tedy musel – byť v relativně obecné rovině (protože žalobní námitka není nad rámec výše analyzované mimoběžné argumentace příliš konkrétní) – zabývat tím, zda z napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí vyplývá důvod pro postup podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona. V této souvislosti bylo rovněž povinností městského soudu se z úřední povinnosti zabývat tím, jestli v daném případě nedošlo k takovým vadám řízení, které by mu bránily v přezkumu napadeného rozhodnutí právě v rozsahu uvedené žalobní námitky (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84).
23. Městský soud předně konstatuje, že důvod pro vydání prvostupňového rozhodnutí byl ten, že se velitel Vzdušných sil AČR dozvěděl z podnětu od Vojenské policie, že poškozený utrpěl následkem jednání žalobce újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní (viz již bod 16 shora). Vedle toho nicméně městský soud po přezkoumání obsahu správního spisu dospěl k závěru, že v něm tato skutečnost nemá dostatečnou oporu, resp. že správní spis v tomto ohledu vyžaduje zásadní doplnění.
24. Velitel Vzdušných sil AČR, jehož závěry aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí, jsou založeny pouze na prostém tvrzení či zmínce (nijak podrobně rozvedené) v podnětu Vojenské policie ze dne 10. 2. 2022 k zahájení přezkumného řízení, že žalobce (společně s dalším příslušníkem AČR, des. L. B.) měl poškozenému způsobit újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní. Toto tvrzení nicméně Vojenská policie nijak nedoložila, resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nepředložila žádný důkaz, který by o této skutečnosti vypovídal (např. lékařskou zprávu či znalecký posudek). Ani velitel Vzdušných sil AČR, resp. žalovaný přitom později žádný takový důkaz pro své rozhodnutí neopatřili.

25. Městský soud k tomu konstatuje, že ačkoliv by uvedené tvrzení potenciálně mohlo být způsobilé odůvodnit postup správních orgánů podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona, tak ale nebylo v přezkumném řízení řádně důkazně podloženo. Je přitom třeba zdůraznit, že v posuzovaném případě na jedné straně stálo pravomocné rozhodnutí o kázeňském přestupku a na druhé straně pouhé tvrzení orgánu činného v trestním řízení. Městský soud je přitom toho názoru, že na základě pouhého tvrzení není možné zpochybnit výsledek již skončeného přestupkového řízení, takovému rozhodnutí svědčí presumpce správnosti; jeho případná revize ze skutkových důvodů musí být proto založena na zjištěních, která jsou dostatečně důkazně podložena, tak že tím bude mimořádný zásah do pravomocného rozhodnutí, a tedy i do práv a povinností, resp. do právní jistoty, účastníka řízení, odůvodněn a ospravedlněn.
26. Městský soud tedy konstatuje, že v přezkumném řízení, z něhož vzešlo napadené a prvostupňové rozhodnutí, nebyla důkazně doložena existence důvodů pro postup podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona, a proto byl soud nucen postupovat podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušit. V této souvislosti městský soud opakovaně upozorňuje na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 58/2019, ze kterého rovněž vyplývá, že existence důvodů pro postup podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona musí být v řízení prokázána (viz právní věta k tomuto rozsudku zveřejněná na www.nssoud.cz: „*Důvod pro zrušení pravomocného rozhodnutí o přestupku postupem podle § 100 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je dán relevantním důkazem (např. znaleckým posudkem) o tom, že skutek hodnocený jako přestupek mohl být, resp. byl, trestným činem, třebaže pachatel správnímu orgánu předložil jiné důkazy, které by mohly svědčit o opaku.*“).
27. Městský soud rovněž musí odmítnout tezi žalovaného obsaženou ve vyjádření k žalobě, že důvodem pro zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo to, že po právní moci tohoto rozhodnutí došlo ke změně právní kvalifikace skutku na trestný čin. Předně je třeba zdůraznit, že prvostupňové ani napadené rozhodnutí takovou tezi neobsahovalo. Dále soud zdůrazňuje, že novou skutečností ve smyslu § 100 odst. 1 přestupkového zákona nemůže být pouze to, že orgány činné v trestním řízení projeví vůli věc stíhat jako trestný čin; čili že skutek právně kvalifikují jinak než správní orgány, které rozhodovaly o přestupku. Skutečností, která vyšla najevo ve smyslu uvedeného ustanovení, je totiž třeba rozumět pouze okolnosti vztahující se ke skutkovému stavu, nikoliv k jeho právnímu posouzení (ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, a to ve vztahu k důvodu obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, který je – jak již bylo uvedeno výše – konstruován z části obdobně; rovněž je vázán na „skutečnosti, které vyšly najevo“).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Městský soud tedy shrnuje, že shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu, resp. nebyl nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

důkazně podložen. Z uvedeného důvodu rozhodl napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit.

29. Městský soud dále rozhodl na základě § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit i prvostupňové rozhodnutí, neboť již to trpělo výše uvedeným nedostatkem. V tomto ohledu městský soud uvážil, že toto rozhodnutí bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu; takové rozhodnutí tak bylo prvním úkonem v řízení. Městský soud se přitom ztotožňuje s Krajským soudem v Praze, který v rozsudku ze dne 30. 8. 2021, č. j. 44 A 9/2021-31, dovodil (byť takto obecně svou myšlenku neformuloval), že užití institutu zkráceného přezkumného řízení není při postupu podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona na místě. Ve zkráceném přezkumném řízení totiž není možné vést dokazování (řízení je zahájeno až vydáním rozhodnutí), přičemž současně jednou z podmínek pro provedení zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu je, že porušení právních předpisů je zjevné ze spisového materiálu (tím jsou především chráněna procesní práva účastníka řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí a reagovat na ně). Pokud je pro postup podle uvedeného ustanovení přestupkového zákona nutné, aby vyšly najevo (další) skutečnosti, potom je zřejmé, že takové skutečnosti nemohou být nijak ve správním spisu zachyceny, a je tudíž nutné o podklady k nim správní spis doplnit. Uvedená podmínka pro provedení zkráceného přezkumného řízení tedy nebude moci být naplněna.
30. V dalším řízení, ve kterém budou správní orgány v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku, tedy bude třeba, aby velitel Vzdušných sil AČR provedl standardní přezkumné řízení. Městský soud v tomto ohledu dále uvážil, že rozhodl zrušit rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení (prvostupňové rozhodnutí). Tato skutečnost nicméně neznamená, že by přezkumné řízení důsledkem tohoto rozsudku dále neprobíhalo a muselo být případně nově zahájeno (což by mohlo mít – vzhledem k tomu, že je v § 100 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona stanovena tříměsíční subjektivní lhůta pro jeho zahájení – negativní dopad na další postup správních orgánů). Městský soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 4 Aps 7/2013-25, publikovaný pod č. 3046/2014 Sb. NSS, jehož právní věta zní: *„Povinnost správního orgánu vydat ve věci rozhodnutí trvá i v případě, že je následně zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvého stupně, které bylo prvním úkonem v řízení, a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Účinek spočívající v zahájení řízení v takovém případě trvá i přes zrušení takového rozhodnutí a řízení musí být formálně ukončeno některým ze způsobů předvídaných zákonem.“*
31. V dalším řízení bude ve vztahu k tvrzení obsaženém v podnětu Vojenské policie úlohou správních orgánů, aby pro něj shromáždily důkazy a rozhodnutí o kázeňském přestupku opětovně zrušily, anebo naopak řízení zastavily. Městský soud nicméně v této souvislosti ve shodě se závěry učiněnými Krajským soudem v Praze ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 44 A 58/2019 doplňuje, že bude postačující doplnit dokazování v takové míře, aby doložené skutečnosti poskytovaly relevantní indicie pro posouzení skutku jako trestného činu. Správní orgány nerozhodují o vině a trestu za trestný čin (to by bylo teprve následně úlohou orgánů činných v trestním řízení), a proto postačí, že bude dána pouze pravděpodobnost, že skutek byl trestným činem. Pokud tomu tak bude, tak je na místě, aby orgány činné v trestním řízení dostaly přednost pro rozhodnutí o věci, neboť přestupky jsou vůči trestným činům subsidiární (viz § 5 přestupkového zákona).
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. srpna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.